

is het niet vertoond. Daar had Coster de muts niet op. Na de vertooning van mijne *Lucelle* heeft Rodenburgh den maats wat voorgelogen over mijne boerschheid met honderd schampschootjes meer. De gek heeft toen alles uitgereld, wat hij peisde, en zijn ijdelheid aan den dag gebracht. Een deel der domste maats, wat uitschot en neuswijze zotten, wilden toen *Keiser Otto* spelen, maar Coster en Hooft hebben dit gekeerd. De onbesnoeide hoop van Rodenburgh's vrienden had geen saves van spelen maken. Zij wilden met een goed hart op den woesten bof alles aannemen, wat hij schreef. Coster hield een oog in 't zeil, en bewees den onwetenden buffels: dat het heele spel in *Keiser Otto* geen mijte waard was; dat de Spaansche Jonker zich zelve onder de personagie van Tyter ten hemel hief, als hebbende deze Tyter vijf koningen tot 's werelds verwondering een ieder in zijn eigen taal aangesproken; dat de kale Jonker voorts in zijn spel de dienstmeisjes en stalknechts doet philosopheeren over onzienlijke verholenheden, hetzij van de beweging der sterren, ofte van de drift des hemels . . . . Somma sommarum, Coster heeft zoo lijdig knap aangehouden, dat de Eglantier in 1615 en 1616 geen spel van Rodenburgh heeft vertoond!"

Van der Plasse zag de Koninck scherp aan, terwijl hij de roemers nog eens vulde, en voegde er terstond bij:

— „Door Rodenburgh is de discorde gekomen in de Oude Kamer. Hij schempte op Gerbrandt's boersche kunst, en liet zich uit ijdeltuiterij in niets gezeggen. Met zulke Deensche koppen en kan men heen noch weer; op het laatst moest de bommel wel uitbreken. Moe van 't aalwarig disputeeren, heeft Coster 't Eglantiertje den zak gegeven — en al onze vrienden, de Drost en Gerbrandt, hem volgende, heeft hij de eerste Nederduitsche Academie gebouwd!"

De Koninck sloeg zijn mantel over zijn schouder, en schoof het glas weg, dat Van der Plasse wilde vullen.

— „Dank-je, Cornelis!" — zei hij. — „Ik heb nog veel te besogneeren, en moet weg! U beiden steekt de walg van Rodenburgh, daar en is geen zeggen tegen. Gerbrandt Adriaensz. had alevel wel simpellijk mogen bedenken, dat Rodenburgh een konstig poëet is, die al in 1609 met zijn *Trouwen Batavier*, een naboots van den gelaurierden poëet en ridder Guarini, heeft getoond, dat hij den Heere Hooft in zijn *Granida* al vrij wel nabij komt!"

— „Gorts sakkerloot! Is 't meuglijk, dat je 't zegt, de Koninck!" — viel Bredero in. — „De *Trouwen Batavier* is eene schamele overzetting van een gek . . . ."

— „Gek! Wel zeker! je weet het prompt! Een gek, die zelfs in dit jaar nog twee treffelijke spelen ter Kamer bracht: *Hertoginne Celia en Grave Prospero*, waarvoor ik zelf een lofdicht componeerde, een spel wel kunstiglijk en onberispelijk gerijmd, een werk, dat door alle gezonde oordeelaars lofwaardig geacht moet worden — en dan nog: *Cassandra Hertoginne van Bourgondië en Karel Baldeus . . . .*"

— „'t Is al gestolen van de Spanjaards of de Italianen. Heeft hij wel een